



# Okul, bir savaş meydanıdır!

**Luca Bloom, Sınıf Meydan Savaşı'nda sıradan bir lisede işlerin çıgrından çıkmasını, bir sınıfın, hatta okulun gerçek anlamıyla bir savaş meydanına dönüşmesini ürpertici bir gerçekçilikle anlatıyor.**

Aşağılanma ile ilk karşılaştığınız yeri düşünün desem! Benim aklıma "okul" gelir hemen. Kişisel gelişiminizin, hayal dünyanın içine eden eğitim sistemi/ müfredatı ile akran zorbalığı bir yana... Öğretmenlerinize aranızdaki ilişkiyi düşünün. Konumuna yakışmayan espri anlayışı, saygıyı kendisinin değil de öğrencinin hareketlerinde aramak-taki ısrarı, sınıfı bilgisini sunuş şekliyle avcunun içine alamaması nedeniyle, "aşağılama"yı iktidarını kurmanın bir aracı olarak sıklıkla kullanmakta sakınca görmeyen "bazı" öğretmenleri düşünün.

İlkokul arkadaşlarımdan birinin Facebook'ta açtığı "İnal Ertekin Mağdurları" grubunu hatırlıyorum da... Grubun üyeleri kırk yaşına dayanmış koca koca adamlar, kadınlar olunca insan gülümsüyor tabii, ama çok şey bugününden gülümsemek kolay. Okul müdürü vefat edince kapandı grup. Biz küçümlen dirilere saygısı olmayan insanların ölüsüne bile saygı göstermemiz gerektiğini düşünmemiz ne hoş!

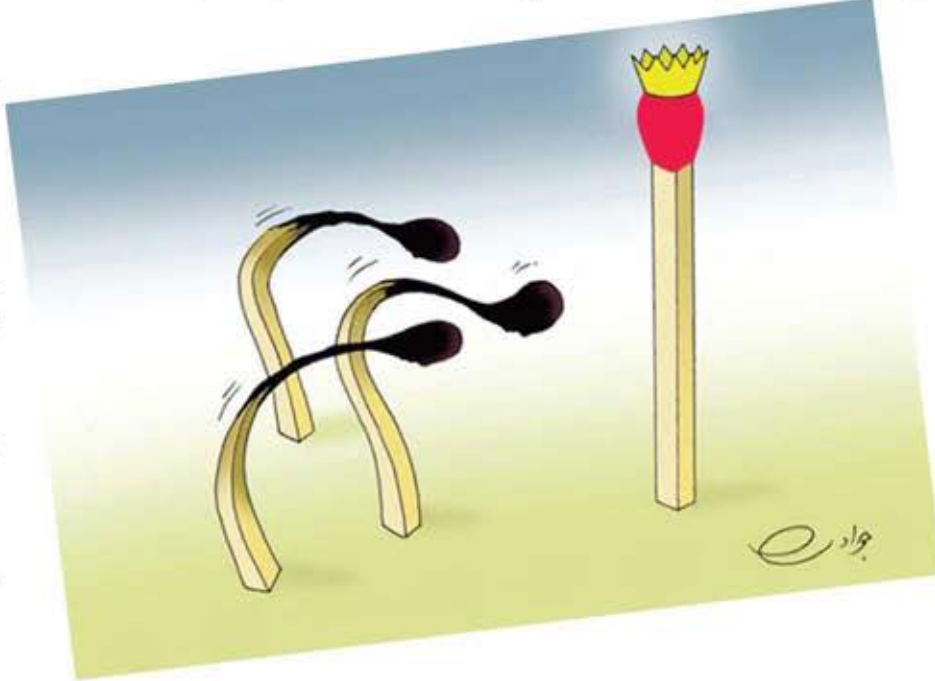
Yine de, ilkokulu boşverip liseden örnek vereyim. Her ders, lanet flütü düzgün üfleyemediğim için kükreyerek beni gözyaşlarına boğan müzikçi Murat O. (Beni cümle müzik aletinden soğutarak, bugün bir Mavi Işıklar üyesi olmamın yolunu tıkayan odur! Oh, söyledim rahatladım.)

Teneffüs bitiminde beni bir arkadaşımın sınıfı şarkı söylerken yakalayınca(!), arkadaşımı favorisinden yer seviyesine kadar çeken, benim de kafamı koltuğunun altına sıkıştırıp sağa sola ve yukarı aşağı sallayan edebiyatçı Ali İ! (O gülme sesi benden ve bugününden geldi, evet.)

Derste, babamla lise maceralarını anlatmaktan manasız bir haz alan, ama babamdan sürekli "Banu'nun (ablam) babası" diye bahseden İngilizceci Sami İ. Günün birinde babamla ilgili bir şey sorduğunda ona, "Banu'ya sorun," demiştim de, kendimi ışık hızıyla disiplin kurulunda bulmuştum. (Çok sayarım kendisine, pardon sayarım kendisini hâlâ.)

## Okul kentdevletinin gizli diktatörü

Çocuklara ve gençlere türlü erdemleri sıralama fırsatını asla kaçırmayan öğretmenlerin, kendilerinde bazı erdemleri aramamalarının nasıl bir ikiyüzlülük olduğunu anlamak mümkün değil. Alman yazar Luca Bloom, **Sınıf**



**Meydan Savaşı** adlı romanında bu ikiyüzlülük ve aşağılama tavrından hareketle, sıradan bir lisede işlerin çıgrından çıkmasını, bir sınıfın, hatta okulun gerçek anlamıyla bir savaş meydanına dönüşmesini ürpertici bir gerçekçilikle anlatıyor. Her bölümde gerilim bir tık artarken, savaşa gönderme yapan bölüm başlıkları da bu savaşın gidişatına dair ipuçları taşıyor.

**Anlatıcı, hem öğretmenlerin hem de okul kabadayılarının gözünde görünmez olmayı isteyen Johannes'tir. Görünmez olmayı ister çünkü; "Her grubun, her topluluğun dışladığı biri vardır. Sadece okulda değil, ofiste, atölyede ya da fabrikada da böyledir bu. Dışlananların olmadığı yerde, kahrmanlar da olmaz."**

David Mickner, o kahramanların önde gidenidir, "okul kentdevletinin gizli diktatörü"dür. Kimsenin bulaşmak istemediği, öğrencilerin adıyla hitap etmeye bile çekindiği, hayatta hokeyden başka hiçbir şeye değer vermeyen, hele öğretmenlere hiç kıymet vermeyen, yüksek yerlerde tanıdıklara sahip, ancak ailesi için "isten güçten" sonra gelen, nam-ı diğer Mick, bu savaşın taraflarından biridir.

Diğer tarafa, okulun Latince, tarih ve beden eğitimi derslerine giren, mesleğini özellikle okul tatilleri nedeniyle ve bazen saat ikide golf sahasına gidebildiği için seven, sınıfta gürültü yapıldığında anahtarlığını hedefi şaşmadan fırlatan Bay Zinn'dir. Meslek hayatındaki en büyük sorun

öğrenciler; ders yapmaya çalışan "beyinsizler"dir. Johannes, onun boşandığından bu yana düşen hayat kalitesine dikkat çekerek, bizde ona karşı bir anlayış uyandırmaya çalışsa da, onun tabiriyle bile "hayvanın biri"dir.

## O savaş bitmez...

Johannes sonradan düşündüğünde, "kimse nasıl başladığını hatırlamıyordu," der, "ben de öyle." Oysa az buçuk belli gibidir. Zinn'in sınıf tekrar eden Mick'e hitaben, "David'in geçen yıl girdiği iki yazılı sınav da öylesine kötüydü ki, sınavlara eksi not da verilebilirdi diye düşünmeye başladım. Sonra David'i teselli etmek amacıyla, küçük bir mafya lideri olarak yapacağı kariyer için liseyi bitirmesine gerek olmadığını anlattım ona," diye konuşması bir anlamda ilk kurşunu atma. Bu cümlelerle Mick için savaş başlamıştır. Bunu Zinn'in tarih dersinde sorduğu bir soruya verdiği imalı yanıtla da belli eder: "Kim diyor ki savaşın bittiğini?"

Mick için belki de sadece sınıfta verilecek, kendini Zinn'e karşı bir umursamazlıkla gösterecek savaş, Zinn'in aşağılamaları ile körüklenir. Mick'in ailesini okula çağırıp evden alacağı bir cezayla onun hakkından gelmeyi bekleyen Zinn'in bu umudu boşa çıkar. Akli selim biri olsa, bu veli toplantısından sonra durup, Johannes'in yaptığı gibi Mick'in aile hayatına dair üzücü, sıkıntılı çıkarımlarda bulunacağı yerde savaşı sürdürür.

Bir sabah Zinn, evinin giriş kapısına

siyah boyayla "SÜBYANCI" yazıldığını görünce elbette Mick'ten şüphelenir. Mahalleden bir görgü tanığı o sabah Johannes'i Zinn'in bahçesinde biriyile gördüğünü söyleyince Johannes kendini hiç istemediği halde spot ışıklarının altında bulur. Hayatta kalmak için tek çaresi vardır; o da, teneffüsler ve okul çıkışlarında yaşayabileceği kabusları umursamayan öğretmenlere karşı Mick'ten yana olup yalan söylemek.

**Okul yönetimi Mick'e ceza vermede gecikmez: "Bir takım çalışmasında takım ruhunu ve kurallara uymayı öğrenebilirsin gerçi, ama biz yine de buradan başlamamız gerektiğini düşünüyoruz. Sen sportmence olmayan bir tavır sergiledin ve bu yüzden, şu an itibarıyla okul takımından atılmış bulunuyorsun." Okul eğitici bir önlem alır Mick söz konusu olduğunda, ancak Mick'i bunu yapmaya iten nedenleri ve Zinn'i sorgulamayı gerekli görmez.**

Oysa Zinn'in bırakın eğitim önlemini, sıkı bir dayığa ihtiyacı vardır. Olaylar öyle çıgrından çıkar ki, başlarda Zinn'e laf oturttuğu için Mick'i gizli bir hayranlıkla seyreden öğrenciler bile ürkmeye, bu savaşa tanıklık ettikleri için rahatsızlık duymaya başlarlar. Yere yatıp ateşin kesilmesini beledikleri için onlara kıyamayız üstelik; çünkü duruma müdahale etmesi gereken yetişkin (yani Zinn), işi herbat bir sidiğ yanısına çevirir ve Mick'in belki de hayattaki tek çıkış yolunu kapatır. Mick de onun hayatını kaydırarak bir hamle yapmakta sakınca görmez.

Hikayenin sonu, bir üçüncü sayfa haberine konu olacak şekilde biter. Ee, ne de olsa, şu üçüncü sayfa haberlerinde kendini gösteren "kan"ın gerisini merak etmediğimiz için kan nadiren üstümüze sıçrar. Neyse ki Luca Bloom gibi yazarlar o haberlerin, gerçek insanların gerçek hikayeleri olduğunu bilirler. O kanı okuyanın üzerine sıçratmakta hiçbir sakınca görmezler.



## SINIF MEYDAN SAVAŞI

Luca Bloom  
Çeviren: Dilman  
Muradoğlu  
On8 Kitap  
2013, 144 sayfa, 18 TL.